

ved Befordring paa Banerne tilføjes Personer eller Gods.

Der er en lille Bemærkning, som jeg tror, man endnu ikke har gjort her i Salen, og som jeg mener bør gøres, det er den, at der i § 2 ikke er Tale om den Erstatning, som kan tilkomme dem, hvis Forsørgelse under en eller anden Form paa hviler en Mand, der kommer saa alvorligt til Skade, at han lider Skade paa sin Person for al Fremtid. Der tales i § 3 om den, der omkommer, og der bestemmes Regler for den Erstatning, som tilkommer de Personer, hvis Forsørgelse paa hvilede den omkomne, men der siges i § 2 ikke noget om Erstatning for de Personer, hvis Forsørgelse paa hviler en Person, der er kommen til Skade i saadant Omfang, at han ikke bliver i Stand til at forsørge dem længer, og det er jo dog et Tilfælde, som ikke sjældent indtræffer, i alt Fald relativt ikke sjældent, at en Person bliver saa ødelagt, at han ikke er i Stand til at passe sin Næring eller drive sin Forretning, eller paa saadan Maade bliver ude af Stand til sørge for de Personer, hvis Forsørgelse paa hvilede ham. Ogsaa det ønsker jeg at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa, om man maatte finde Anledning til at tage Notits deraf.

J. Pedersen: Jeg antager, at den højtærede Indenrigsminister har hørt disse Anker om Forslagets formentlig mangelfulde Redaktion saa ofte, at han ikke bryder sig om at høre dem mere, og jeg skal derfor tilbageholde, hvad jeg havde at indvende, ikke fra et juridisk, men fra et almindeligt Lægmandsstandpunkt med Hensyn til Forslagets Redaktion. Men der er et enkelt Forhold, som ikke er berørt af nogen af de foregaaende Talere, og som jeg dog vil henlede Opmærksomheden paa. Der er jo den Vanskelighed ved denne Sag, at man kan ikke i Loven give nærmere Bestemmelser, udtømmende Bestemmelser med Hensyn til de enkelte Tilfælde, hvori der kunde være Tale om at yde Erstatning. Man har saadan noget i Ulykkesforsikringsselskabernes Statutter, men jeg erkender, at en direkte Overførelse deraf ikke vil passe. Den Vanskelighed opstaar altsaa, at det i de enkelte Tilfælde maa afhænge af et Skøn, hvor stor Erstatningen bliver, og der er det, at jeg er kommen til at tænke paa, at det vel kan være tvivlsomt, om egentlig Jærnbanebestyrelsen var bedst skikket til at afgive dette Skøn. Ganske vist staar Domstolen bagved til endelig at afgøre, om Jærnbanebesty-

relsens Skøn er antageligt eller ikke. Men var det egentlig ikke rigtigt, at en anden Institution fik med den Sag at gøre og kom til at skønne over, hvor stor Erstatningen i de enkelte Tilfælde skal være? Jeg kunde tænke mig et Slags staaende Udvalg, et Slags Nævn, eller hvad man vil kalde det, sammensat af Mænd af forskellige Samfundsklasser. Det vilde forekomme mig, at et saadant Nævn vilde have bedre Betingelser for i de enkelte Tilfælde at kunne afgøre, hvad der for den eller den vilde være en passende Erstatning for den Skade, der var lidt. Jeg vil blot henstille Tanken til Overvejelse. Jeg tænker mig Muligheden af, at saadant noget kunde iværksættes uden meget store Omstændigheder og ogsaa uden meget store Udgifter.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Samtlige ærede Talere, der have haft Ordet, have jo samstemmet i, at der er Trang til at behandle hele det Spørgsmaal, der er omhandlet i det foreliggende Lovforslag, og for saa vidt har man ogsaa fra alle Sider ønsket Forslaget lagt til Grund for videre Behandling af Sagen. Men der har til min Overtænkelse, tør jeg vel sige, været omtrent Enstemmighed fra alle Sider om, at de Grænser, som Lovforslaget har foreslaaet satte for Erstatning i de paa kommende Tilfælde, ere trukne alt for snævert. Jeg vil i den Anledning bemærke, at naar Regeringen har taget dette Spørgsmaal op til Overvejelse, har den ogsaa anset det for sin Pligt i det Forslag, som skulde være bygget paa Regeringens Tanke om, hvorledes denne Pligt skulde løses, netop at passe paa, at der bør være bestemte Grænser for det Erstatningsansvar, som Statsbanerne ville kunne paatage sig i Tilfælde af Skadetilfælde, som man kunde henregne til Statsbanerne som Aarsag. Det forekommer mig, at der fra de forskellige Talere, i alt Fald delvis, ikke har været tilstrækkelig aabent Øje for, at man meget let kommer for langt ud, hvis man giver Adgang til Erstatning i synderlig større Maalestok, end Lovforslaget her har foreslaaet. Man har kritiseret Bestemmelsen i § 1 med Hensyn til, at det er udtrykkelig foreskrevet, at der skal være sket en retsstridig Skade, og at dette er sat i Modsætning til, at Skaden er tilfældig eller forårsaget af den skadelidende selv eller en anden Person, som ikke er i Driftens Tjeneste. Jeg vil hertil sige, at det har været med velberaad Hu, at man har valgt dette Udtryk, at Skaden ikke maa